

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia XV. Amor diuinus telo igneo sauciat Magdalenam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

Horrificas aſpro voluit ab ore minas.
Hinc graue latrat Hylax, illinc adlatrat Hy-
lactor:

Hinc pudor, inde premit turbida cura, dolor,
Elatratque pares mortis metus anxifer iras:
Præcipue in prædam conſcius angor hiat,
Cor petit is, vetito ſed iuſſus parcere morſu:
Victor enim victum cor ſibi ſeruat Amor.
Purpureâ hæc inter formidine Magdalin ambit,
Acroſeis pennis angit inerme latus.
Sic captiua ſuis irretit pectora votis;
Illaqueant cæcos lina dolofa pedes.
Forſan & hamatis ſefe fera ſaucia ſpinis
Induit, vnde nouus ſerpat in oſſa dolor.
Et certè Solymis rubus aſper inhorret arenis,
Magdaleumque ſecant ſpinea tela pedem.
Innumeros gemit egra dolos, gemit egra dolores
Magdala, queis vrit noxia corda timor.
Sed dolus hic dolus abſque dolo, & dolor abſque
dolore:

Si fugias, mors eſt; ſin capiare, ſalus.

ELEGIA XV.

Amor diuinus telo igneo ſauciat

MAGDALENAM.

Divs Amor Solymis dū fortè vagatur arenis,
Venaturque nouam prouidus erro facem,
Auribus accepit, celſâ ſtans rupe, querelas,
Quas Siloë ad fontem Magdalis ægra ſonat.
Illicet huc rapidis pueraduolat igneus alis,
Quaque volat, rutilo ſpargit ab ore inbar:

Menti-

Mentiturque diem puro æmulus ignis Eoo,
 Nubilaque vmbroso discutit atra solo.
 Vt propius stetit, aspexit (lacrymabile dictu)
 Magdalin in lacrymis, Magdalin in gemitu,
 Dura catenatis cui liuent vincla lacertis,
 Septenaque grauat compede noxa pedes,
 Et latus horrifonâ cui cingit inermē coronâ,
 Mille trahens curas ad sua tela timor;
 Ille timor sæuas qui Numinis asperat iras,
 Fulmine iam fracto pacis vt Iris eat.
 Aerumnas variosque alto sub pectore fluctus,
 Inklusosque metus vidit, & ingemuit.
 Ecquid agat? quod semper agit Amor, auctor
 Amoris
 Nunc agit; & Nymphâ quâ prius odit, amat.
 Plus nusquam quod lædat, habet, quàm pectus
 amantis;
 Magdaleum in primis, cor cui molle fluit.
 Ter pharetram lustrat, ter spicula lustrat, & arcu;
 Enumeratque suas aureus hostis opes:
 Eximiamque manu legit armipotente sagittam,
 Cui proba dos auro nobiliore micat.
 Vnde sibi felix aureum promittit Amorem,
 Qui nitet auratâ cuspide victor Amor.
 Irrorat iaculo lacrymas, irrorat oliuum,
 Quale suis stillat nardus odora comis.
 Quin etiam binos radios aspirat, & ignes,
 Quos Amor ex oculis ducit vtrimque suis.
 Insuper inscribit: Hoc Magdali vulnus I E S V S
 Mittit amans, & amans vulneris addit opem.
 Et tandem volucri calamo & face Magdalin icit:
 Icit, at ignaram: Magdalis icita flagrat.

B 3

Mag-

Magdalisicta flagrat, & quas alit in scia tædas
 Nescit, vt ignorâ saucia dama manu.
 Pascit in expleto viuaces pectore flammâs,
 Nec reperit flammæ semina prima suæ.
 Et mage quod miratur, amat quæ nescit amante:
 Sic illam dubiis ignibus vrit Amor.
 Sequæ trahi sentit, sequiturq; ignara trahentem,
 Quâ rapit inuitos orbita cæca pedes.
 Errat, & erroris causas sibi fingit inanes;
 Omniaque vt didicit, omnia nescit amans.
 Se varias trahit in partes, variasque figuras,
 Quas vaga meatito nomine cura parit.
 Quærit amans, vacuasq; gemens interrogat auras
 Magdalis, incerto vulnere visa rapi.
 An furor est? nû febris Amor? vel mortis imago,
 Viua quidem, at lentam pascere nata necem?
 An sacra fax Diuûm, vel ineuitabile telum?
 Vitalisque dolor, deque dolore salus?
 An noua dos Superû, vel lux sacra Numinis astro?
 Siue rogus, fontes quo Deus vrit amans?
 Nescio, quidquid id est, arcanos vror adictus:
 Vror, & exustis ossibus ignis abest.
 Quod genus hoc flammæ est? Aetnæos excitat
 æstus;
 Et procul absenti me face tæda coquit.
 Dixit, & huc illuc oculos in morte natantes
 Flectit, & obliquo lumine figit humum.
 Fors aliquis dicet Solymâ de rupe viator,
 Humida si mœstis viderit ora genis:
 O miseram tristi pallentem in gramine Nym-
 pham,
 Cui flammant teneras ignea tela fibras!

Sospes

Sospes ab aduerso sed Spes sonat obuia saxo,
 Et lato auspicio triste retexit opus:
 O nimium felix, sua si bona Magdala norit!
 Quo modo visa mori est vulnere, vita redit.

ELEGIA XVI.

MAGDALENA *miratur ignotam
 Amoris flammam.*

MAGDALEVM pectus dominâ face flam-
 mat IESVS,
 Et rapido radio nubila densa secat.
 Magdalis iccta flagrat, ignotæ nescia flammæ:
 Pascit inexpertas in noua vota faces.
 Itque, reditque, vagisque deerrat & ardet arenis,
 Nescia stare loco, nescia stare gradu.
 Cernua nunc terrâ, nunc ardua spectat Olympû,
 Et volitante oculo Solis oberrat iter.
 Quærit, vbi gemini volitat per inania mundi,
 An tenet affectus terra vel æthra suos?
 Vritur, & nescit, se qui sic vrit, IESVM;
 Et gemit illacrymans, quaque vagatur, ait:
 Nescio quid sit Amor, furit, vritur, æstuat, vrit:
 Sistit, agit, reuocat; nescio quid sit Amor.
 Ambigo nû sit Amor volucris, fax, fidus, an ignis,
 An fuga par ventis: errat, & error abest.
 Sic tamen ignaram pulchros rapit ardor in ausus:
 Quâ rapit ille, sequar; raptâ, bis apta rapi.
 Vsq; adeo propriû nihil est, vbi sceptrâ gubernat
 Rex Amor: ille meas occupat vnus opes;
 Et mea corda regit, diu non sua regna: sequemur,
 Quâ vocat affectus ad sua frena meos.